

niso nič kaj verjeli in rekali so, da dela vkljub svoji „živi narodnosti“ in velikemu domoljubju vendar le večinoma za lastni žep. Imel je zlasti lepo drevesnico, in prav ta je nekatere bodla v oči. Če so bili kmetje pri kozarcu vina, zasukali so pogosto svoj pogovor nanj.

Le redek je bil, ki je trdil:

„Nič mu ni reči, dober človek je.“

Navadno se je kdo sponesel:

„Nekaj je pa vendar naredil — železnico!“ ugovarjal je prvi.

„Vrag jo je naredil, pa ne on! Pa tudi, ko bi jo bil, komu pa največ koristi, á? Njemu. Kdo pa ima največ vožnje, če ne on?“ — — —

S Tomažičem si nista bila nič kaj dobra. Ne vem, kaj je prišlo med njima predlanskim, menda mu je očital nekaj zaradi kmetijskega vrta, zato ga je mrzil, dasi mu tega

Pariška razstava: Veliki daljnogled.

„Hudir je dober, pa ne Konoplja. Ko bi bil res skrben za kmeta, pridobil bi nam že zdavnaj kmetijski vrt, kakor ga imajo v Št. Janžu.“

„Pa ga ne mara!“ dostavil je tretji in se zraven hudomušno smejal, „ker nam prodaja raje iz svoje drevesnice — seveda dražje.“

„Shode bi nam tudi lahko napravljali“, tolkel je četrti ob mizo, „in nas poučevali v umnem kmetovanju kakor pri sv. Lovrencu.“

„Pa nas nočejo, da nas laglje deró!“

„Dom in svet“ 1900, šte. 18.

ni prav očitno pokazal. Tomažič je vedel to, zato je pazil, da so se jima pota kolikor mogoče malo križala. Vstal je tudi nocoj kmalu po njegovem prihodu, da odide, izgovarjajoč se, da je zanj že pozno.

„Počakajte še malo!“ silil ga je graščak, „nas bo večja družba. Vrček bote še pili! Ivanka! Še en vrček. — Zdravo, gospod Konoplja! Le sem, le sem!“

Davčni praktikant Muha se je med tem že predramil in sam sebi zamrmral:

„Vraga, meni naj bi plačal vrček, meni!“